

lede Henseende yttrede ved Sagens Forelæggelse. Det hedder nemlig i Folkethingstidenden Sp. 69: „Det forholder sig ikke nu som tidligere, da man næsten ligesaa godt kunde bruge Kolben som Løbet; nu er Geværet et Instrument, som maa behandles med megen Omhyggelighed.“ Jeg troer altsaa, at jeg har citeret correct. — Hvad Bajonetten angaaer, tillod jeg mig før, da den ærede Minister talte om, at den andetskeds var anseet for ligesaa vigtig som Skydevaabenet, at bemærke, at det var med Urette. Jeg troer, det er en Illusion; men naar en Autoritet som Napoleon I har gjort Alt, hvad han kunde, for at vedligeholde denne Illusion, maa man finde det forklarligt, at den ansees for rigtig. Han fortalte sine Soldater saa ofte, at Fjenden ikke kunde taale Synet af deres Bajonetter, og naar han, som det var hans Bane, Dagen efter et Feltslag holdt et Slags Mønstring over de Afdelinger, der havde været i Flden, spurgte han en eller anden Officeer, hvor stort Gaarsdagens Tab havde været; men det var ikke saameget for at faae dette at vide, thi det var ham temmelig ligegyldigt, om Svaret i saa Henseende var nøiagtigt eller ikke, naar han kun fik et Svar. Dernæst spurgte han, paa hvad Maade de vare faldne, og den Officeer vilde da ikke staa i nogen god Anseelse hos ham, der sagde: De ere stødte; nei, han maatte nødvendigviis svare: de ere gjennemboede af Bajonetten; thi det var ikke tænkeligt for Napoleon at nogen fransk Soldat kunde døe paa en fornuftig Maade uden at være gjennemboet af en Bajonnet. Han bidrog altsaa selv til at vedligeholde Illusionen.

N. Jensen: Der har under denne Sags Behandling været drøftet saamange interessante Spørgsmaal, at Udbytet af den i det Hele ganste vist maa være meget stort; men mange af disse Spørgsmaal ere rigtignok af den Natur, at de kun staae i en meget ringe Forbindelse med den foreliggende Sag, saaledes f. Ex. Spørgsmaalet om, hvad det svenske „Aftonblad“ bethyder som Kilde med Hensyn til de tekniske militaire Meddelelser, Spørgsmaalet om den Brandfare, som kan foraarjages for Geheimearchivet ved en Dampfjebels Anbringelse i Proviantgaarden i Tilfælde af dens

Sprængning o. s. v. Alle disse Ting skal jeg ikke indlade mig paa, thi de foreligge egentlig slet ikke her. Der er derimod fra forskjellige Sider opnaaet Enighed med Hensyn til den foreliggende Sag, i det mindste om et Par meget vigtige Punkter. Det første Punkt, man maa gjøre sig klart, er, om man overhovedet vil have en Armee, men derom synes nu Alle at være enige, saaledes at derom ikke er nogen Tvivl. Det andet Punkt er, om man vil have en Armee, der idetmindste er saa stor, at den svarer til den Beregning, som har ligget til Grund for Krigsministerens Forslag, og derom synes ogsaa Alle at være enige. Endelig er der et Punkt, som det er afgjørende vigtigt at gjøre sig klart, og hvorom ogsaa Alle have været enige, nemlig, at det paatænkte nye Vaaben er et overordentligt fortrinligt Vaaben ligeoverfor de ældre, som vi have, idet det nemlig forener en hurtig og en sikker med en langtrækkende Skydning. Om eet Punkt har der været reist Tvivl, og jeg maa tilstaae, at det har undret mig, at disse Tvivl ere fremkomne; men da dette er steet, vil jeg tillade mig at udtale mig imod dem. Der har været reist Spørgsmaal om, hvorvidt det var tilraadeligt at give Soldaten saadanne fortrinlige Vaaben ihænde — og dette er navnlig blevet fremhævet for Cavalleriets Vedkommende, — eller om man ikke kunde opnaae en større Virkning ved at lade ham gaae uden dem. For mig kan det aldeles ikke være tvivlsomt, at en Soldat, som har et godt Vaaben — jeg forudsætter naturligviis, at han forstaaer at bruge det — har en ganste anden Tryghed i Felten end den, som enten slet intet Vaaben har, eller som veed med sig selv, at det, han har, er høist usfuldkomment. Deraf følger, at jeg maa være ganste enig med de ærede Talere, som have meent, at dette Vaaben ogsaa burde udvides til Marinen; thi for mig er det en meget slet Deconomi at sende Soldater i Flden med saa flette Vaaben, som de gamle Geværer forholdsviis ere ligeoverfor de nye. Man maa husse paa, at vi vel ere enige om, at vi bør anvende den yderste Deconomi med Hensyn til de Anliggender, hvorom her er Tale, og som udfordrer saa overordentlig store Capitaler; men foruden disse fordrer Krigen Mennecker, og det er dog